

Ä

Hii köster

ja

Saare kirikuherra

ja

kaheksa muud juhtumiste järel üles kirjutatud lugu.

Kirjutanud

M. J. Eisen.

Rakweres, 1893.

P. Erna raamatu kaupluse kulusi trükitud.

Дозволено Цензурою. Дерптъ, 21 Сентября 1892 г.

Печатано въ типографіи Г. Куза въ г. Везенбергѣ 1893 г.

Hiiu köster ja Saare kirikuherra.

Ei joo meil lugijad ka wiina,
 Sest wiin ju saadaks põrgu piina,
 Nad joomad elu tilkasi:
 Pool toopi päewas — palfami.

Uus Saulif.

Minema aasta käisin Kollil wana wara forjamas. Kollil eit kõneles mulle mitu wana juttu. Oli mull tööd küllalt neid paberisse pista. Wiimaks kippus eidel wäsimus peale. Kollil taat nägi seda. Kohe rutatas eidele appi.

„Wanu jutte ja laulusid ma ei osta,“ ütles Kollil taat mulle, „aga kui soowite, kõnelen teile uue juttu. Sa selle kohta mõin tõendada, et lugu tõesti on sündinud.“

„Minugi poolest!“ wastasin mina. „Ei saada jutte, siis piab uutega leppima. Noh alusta li taat.“

„Ega te veel Hiiu köstri ja Saare kiriku lugu ei tunne?“ päris Kollil taat.

„Mis mehed need on?“ küüsin mina.

„No jah, armasin küll, et te nende lugu ei tunne,“ Kollil taat rõõmsalt. Küll teile kohe jutustan. siis!

See oli ühel talisel õhtul, kui õues forraga koera haukumist kuulsime. Ütlesin poisile Han-

jule: „Hans, mine õue vaatama, kes sealt tuleb. Enne kui Hans weel õue peas, tehti tua uks lahti ja sisse astus habemif isanda moobi mees, ilma „tere õhtut“ ütlemata. Kohe pööras mõeras ennast Hansu poole ja ütles: No mine, mine õue ja too kirikuherra tupp!“

„Mis kirikuherra?“ küsis Hans suuri filmi tehes.

„Saare kirikuherra?“ kostis mõeras. „Aga ära lobise, mine parem ruttu kirikuherrat sisse tooma!“

Hans tahtis weel küsida, aga juba lükkas mõeras ta uksest välja üteldes: „Mine aga peale!“

Ma ei uskunud oma kõrmu. Ülepea ei saanud ma asjast õiget aru: Hans pidi Saare kiriku herra tupp tooma. Enne weel kui otjust jõudsin pärida, pööris mõeras ennast minu poole ja küsis: „Sina küll wist siit maja peremees oled?“

„Küllap wist. Aga kes te siis olete?“ pärisin ma.

„Mina? Hiiu kõster olen ma. Saare kirikuherraga tulime teile mõeraks!“ wastas mõeras.

„Saare kirikuherraga?“ küsisin ma imestledes. „Aga ma ei tunne ju Hiiu kõstrit ega Saare kirikuherrat.“

„Pole wiga! Küll saad pea tunda!“ wastas mõeras.

Hiiu kõstri ette kuulutus pidi liig pea täide minema. Sellamal filmapilgul awati tua uks. Poiss Hans astus sisse. Mina waatan: keegi Hansu kufil. Mõtlen, et see meie Tuku. Hiiuan waljuste: „Sina, telm, ruttu Hansu kufilt maha!“

Waewalt sain selle sõna suust, kui Hiiu kõster

mulle küünarnukuga mööda külge mufkas ja ütles: „Sõge, kas sa ei näe, et see Saare kirikuherra on!”

Nüüd alles waatafin wäähä paremini ja nägin, et sell, keda ma Hansu kufil oma Sutuks pidasin, suur pruunikas habe oli.

„Mis kirikuherra see on, kes inimeste seljas ratsa sõidab?” küsisin tasa Hiin kõstrilt.

„Ara lobise nii palju!” tähwas mulle Hiin kõster wasta. „Mine parem, anna kirikuherrale tooli!”

Ei aidanud muud kui ruttasin kirikuherrale tooli andma. Hans pani kirikuherra koha tooli peale istuma. Nüüd alles nägin ma, et Saare kirikuherral sugugi jalgu ei olnud. Sestap ta siis ka Hansu kufil sõitis.

Muidu näitas terme lugu aga mulle nagu mõistatus. Siiski juba hakkas seletus tulema.

Kui Saare kirikuherra kindlalt toolil istus, alustas ta juttu. „Te teate juba kes ma olen? Ma olen heaks arwanud teile Hiin kõstriga mõeraks tulla!” ütles Saare kirikuherra pifalt, walju, selge häälega nagu kirikuherra.

Ma nikutasin wäähä pead, ilma et oleksin teadnud, mis niisuguse jutu peale kosta.

Perenaene oli kõrwalt kuulnud, misugused mõerad neil õomajale tulnud. Kirikuherra ja kõster, kui ka Hiinust ja Saarest, tegiwad oma nimedega perenaesel nagu tule taha. Pani ruttu panni tulele ja hakkas fia kintju praadima. Tüdruku kästis mune katti lüüa, et munakoofi teha.

„Noh, keda ma näen, mõistlik naene sa oled!”